

og ikke mindst herhjemme i Bagerfaget kommer et meget stort Antal unge Mennesker som Lærlinge; der lære det Fag, men som senere ikke kunne finde Beskæftigelse derved, og som derfor maa søge andre Steder hen. Det er et ret uheldigt Forhold, som man sikkert vanskelig kan lovgive om, og som jeg heller ikke tror, man skal lovgive om. Men naar der er saa stor Tilgang til dette Fag, synes det mig, at Betænkkeligheden ved at stramme Fordringerne med Hensyn til den Benyttelse af unge Mennesker, som sker i Bagerier, maa være noget mindre.

Hvad angaar de Indvendinger, som den højtærede Minister gjorde med Hensyn til § 1, Nr. 2 og 3, kan det vel være rigtigt, at der kan være Dissens om, hvorvidt de Perioder, i hvilke Arbejdet maa foregaa, ere de passende. I hvert Tilfælde er jeg ved de Forhandlinger, jeg har haft med Folk i Bagerfaget, kommen til den Erkendelse, at man meget godt kan gaa den Vej; og det, der har været det bestemte for Udvalget ved Fastsættelsen af disse Tidsopgivelser i Afbrydelserne, har været dette, at hvis man ikke gik den Vej, saa vilde man løbe den Fare, at der overhovedet ikke gaves disse unge Mennesker nogen Afbrydelse i deres Arbejde Natten igennem, og derved vilde de være ret daarligt stillede, idet Loven saa vilde være ganske uden Virkning. Man er derfor ganske sikkert nødt til at gaa i den Retning, som Udvalget i sin Tid har foreslaaet og ogsaa under sine senere Overvejelser af Sagen har fastholdt. Med Hensyn til § 2: Søndagsfriheden, synes det at være noget ejendommeligt, om man her vilde give en Lov, der gik ud paa, at i Bagernæringen skulde der kun være Arbejdsfrihed fra Kl. 12 Middag, medens man i den alt vedtagne Lov angaaende Søndagsarbejde jo dog har sagt, at Søndagsarbejde burde være forbudt og er forbudt i Fakrikker og fabrikmæssig drevne Værksteder og i en hel Del andre Virksomheder allerede fra Kl. 9 Søndag Morgen. I Virkeligheden vil det samme netop blive Tilfældet efter den Ordlyd, som § 2 har i Udvalgets Affattelse, idet der tillades en Del Arter af Arbejde, som kunne tage indtil 3 Timer af Fridøgnen, og som skulde lægges enten ved Begyndelsen eller Slutningen; og naar Arbejderne skulle være fri fra Kl. 6, men disse Ekstraarbejder skulle udføres, vil man se, at man kommer til en lignende Ordning som i andre Virksomheder, kun at man ikke har ment, af Hensyn til Fagets særlige Beskaffenhed, at give hver Søndag fri,

men kun hveranden og saa give en Hverdag i Stedet for den ene. Imidlertid er jeg for saa vidt tilfreds med den ærede Ministers Udtalelser, som han jo sagde, at Regeringen ikke var uvillig til at medvirke til en Ordning af dette Forhold, og jeg vil derfor haabe, at den ærede Minister vil bidrage sit til, at der kan opnaas Enighed om Sagen imellem dette og det andet Ting.

Da ingen yderligere ønskede at ytre sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1—3 (se Tillæg A., Sp. 3035)

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til 3dje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Formanden (Sofus Høgsbro): Uagtet Tiden er noget fremrykket, vil jeg forsøge, om det kunde lykkes at føre Dagsordenen til Ende.

Man gik altsaa til den sidste Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Beværtning.

(Lovforslaget findes i Tillæg C., Sp. 401 ff.)

Sagen sattes under Forhandling.

Krabbe: Det er godt og vel 2 Aar siden, at dette Lovforslag gik her fra Tinget, og nu, da det vender tilbage til os, er det i betydelig forandret Skikkelse. Jeg skal ikke berøre Enkelthederne af Lovforslaget, men blot i korte Træk paapege Karakterforskellen. Naar der overhovedet blev foreslaaet en særlig Lov om denne enkelte Del af Næringsomraadet, saa er Grunden dertil jo den, at her frembyder sig et Middel for Lovgivningen til at give sit Bidrag, sit ringe Bidrag til Arbejdet for Ædruelighedens Fremme, til Arbejdet mod Misbruget af berusende Drikkevarer. Med dette for Øje er Lovforslaget udarbejdet, og med dette for Øje var det, at den daværende Indenrigsminister i 1896 forelagde for dette Ting et Lovforslag, som indeholdt Bestemmelser til dette Formaa